

Este, mikor a másnapra rá gondolok,

A hangulatom az iskola szörnyűségein forog.

- B. Füzet és könyv kerül elő a film
- D. helyett,

S a matekpéldák kezdete.

Az éjszakába nyúló tanulást,
A reggeli ébresztő zaja zár.

Holnap már megint itt a sulis
De szokás szerint hétvégén sok volt a buli
Szóval nem tudom, hogy kell integrálni
Ady mire gondolt nem tudom kitalálni

- B. Fizikán majd szóhoz sem jutok
- K. De minek is tanulnám meg ezt a sok hablatyot
- K. Sok hasznát ezeknek nem veszem

Ezekkel még nem keresem meg a

kenyerem

Mondják te ezzel ne foglalkozz

Ez nem a te dolgod
A tananyagot csak magold be
Azzal biztos sokra viszed az életben
Hagyjuk is ezt a tanulást abba ma estére
De az is lehet, az egész hétre
De kéne tanulni mégis, mert eszembe ötlük
Az érettségi vésszesen közeledik!

Vasárnap este, mikor gondolok az iskolára
Tanulni kéne, de nem tudom melyik órára

- B. Megkérdeztem Ninont, mire kell tanulni,
- B. Ő meg leírta

Megnézem mit írt, majd magamban szólok

Ráérnek még, hisz ez nem is sok
De ekkor még nem tudtam

Remélem nem kell már sokáig szenvedni

- B. minden nap korán kelni és iskolába menni
- B. soha többé a sok rosszra nem gondolni
- R. a jó dolgokra emlékezni egyszer majd boldogságban élni és az összes fájdalmat elfeledni.

- B. Egybefolyznak a sorok,
- V. Telnek sorra a lapok,
- V. Alszunk a padon
- V. E napsütéses napon.

Iskolás évek
Megannyi fölösleges tananyag
Néha bár értem
Ha nem, csak bámulom a falakat.

- F. Órán azért jegyzetek viszonylag sokat
- B. Próbálom nem elveszteni a kacskaringós fonalat

Percenként jön a fejembe több ezer gondolat
Ami valamelyest feledtetni az iskolai gondokat.

Döntésképtelenség

- F. Merre tovább?
- F. Hová visz magával az ár?
- M. Minek kéne lenni?
- M. Nem érdekel semmi.
- M. Csak had menjek el innen!

Egybefolyznak a sorok,
Telnek sorra a lapok,
Alszunk a padon
E napsütéses napon.

- F. Miért ilyen a jelen?
- F. És miért ilyen a múlt?
- F. Hanyatlik az ember,
- F. A remény már kimúlt.
- F. Hibáiból nem tanul,
- F. A világ mindig hamu.

Értelem-e? Tűnődhetek...

Mindig nehezek a kezdetek...

Lassan s nesztelen
Suhán az élet.
Majd egyszer fesztelen
Talán visszanezék
Hogy mit látok,
Azt még nem tudom
Talán a világot
Elterülve más tájakon.

Nincs okom félni,
De tán annyi sincs, mint remélni.
De talán azért, mert nem tudtam élni.
Van okom félni.

Tudni akarok valamit.
Talán épp csak annyit
Hogy a gondolatok szállhassanak a táj felett.

Kérdezlek én, lassan s reálisan
Álmodtál-e már extázisban
Olyat, mi későn hozhat telet?

A Nap is lenyugszik egyszer,
Bár Neked talán soha.
Az élet nem mindig mostoha

Ha úgy néz rá az ember
Te tudnál úgy nézni rá, mondd
Mint aki nem kapott elég pofont?
És tudnál-e úgy nézni egy néma bolondra,
Ahogy ő néz mindazokra,
Akik csak kísétálnak az életből?

Ez sem állandó, semmi sem az?

Kínomban itt ülök
várják, hogy írjak
iskola... iskola... micsoda?
Gondolatunk máshol jár
várjuk a következő órát,
hogy hazamenjünk végre
és szenvedésünk véget érjen

Ja, nem, mégsem...
Keményen tanulunk, éljen
Mert most jön a legszebb része
Vizsgák tömkelege
mégis verset fejtek
esztelen gondolatok,
hogy repül a majom?
Csak hogy kerek legyen,
versem befejezem
mert kínomban itt ülök
és küzdök.

Lyukas óra nincsen holnap

Míg a csengők 8-kor szólnak
J. Agyam zsibbad, vérnyomás nő
M. Ahogy látom, még csak hétfő
Élet kérdése most felmerül...
Mi lesz velem tudás nélkül...

Minimálbér most már vonzó,
holnap kérdezz, nekem most jó.

Első sor
K. Második sor
Sz. Harmadik sor
Sz. Negyedik sor
Sz. Ötödik sor

Még hány sor van vissza?

Zöld ablakból nézni
Ma. A kaput zár védi.
Zs. Az óra kegyeg délig vagy négyig
Zs. halok, de élek mégis félig.
Zs. Kényelmetlen, fényes terem,
Zs. nyújtózás a napi keret.
Zs. Két ásítás között bambulás a lét,
Zs. Csak ha nem alszik mindenki épp.

Ilyen nagy kérdést feszegetni,
hogy mi az élet értelme, elemezne
Szerintem mi az élet értelme?
Mo. Egymás segítése, a gyengék
Zs. védelme?
Zs. Tanulni, dolgozni és csak néha-néha lazulni?
Zs. Szerintem nem kéne a feladatoktól megvakulni...

Iskolába járni mindig ugyanaz
Ugyanaz az út, ugyanaz az arc
N. Nyolc éven át, hetente öt nap
K. Biztos, mint a banki alapkamat
M. Kivéve ha szombaton is be kell menni

És azt végig kell szenvedni.
Jövőben kreditvadász az alap stabil,
mint a banki alapkamat.
Pontokért és kreditért futkározunk
és folyton a jövőben gondolkozunk
a nagybetűs élet az ajtón kopogtat
ami elszomorít, mint a banki alapkamat.

kréta kopog
P. az óra jár
F. bárcsak
F. kicsöngetnének már

Talán eltűnök hirtelen,

de sajnós nem.
Itt ülök és szenvedek,
egy osztályteremben.
P. Próbálom a sok tudást befogadni,
C. de fejem mint egy rémes verem.

Bámulok ki az ablakon,
nézem a napsütést,
s nem értem,
miért nem élvezhetem.

Nézem az órarendet,
még mindig van kettő,
sóhajtok, s elfogadom,
ilyen a hétfő.

Figyelem az órát a falon.
A percek csak telnek, csak telnek,
lassan, nagyon lassan,
s az élet nagy kérdéseim elmélkedve,
azt se tudom hogyan folytassam...

füzet zörög
jön a tanár
bárcsak
a nyár itt lenne már

Én ki vagyok? És te kiért vagy?
Az élet kérdése igen nagy
Ő miért létezik? Mi merre tartunk?
P. Az élettől mind feladatot kaptunk
P. Ti szerintetek mit kell tennünk?
P. Csak élvezzük a Teremtőtől kapott minden percünk,
Ők azt gondolják, nem vagy elég?

Akkor megeheti őket a penész,
Mert ez a kijelentés elég merész,
Hogy megmondják ki a Szent Teréz?

Az igaz, hogy itt ülök megint,
de visz a gondolat, elvisz.

Még mindig nem hullott le a fa
R. levele,
N. pedig már 3 hónapja azt nézem.
N. Egyre közeledik, örülök meg nem is,
mindjárt itt a vége, hát fuss el véle.

papír susog
az osztály vár
bárcsak
becsöngetnének már

Felvenni a táskát és elindulni,
útközben gondolkodni, hogy is volt?

Sz. hattyúnyak-hullám: így néz ki a
D. kettes;
D. 'a tulajdonneveket nagy betűvel kezd';

Törökország fővárosa Ankara;
dó-ré-mi-fá-szó-lá-majd ti;
a mohácsi csata 1526-ban volt;
mérleg-bukfenc-fejenállás-utána mi is volt?
Már nem emlékszem.

Már nem emlékszem,
milyen volt óvodába járni;
milyen volt gyerekek lenni.
Most csak a jövőre gondolok:
ma-holnap érettségi.
De utána hogyan tovább?

Ma is a Hold fényét nézem a plafonon
csak én vagyok itt egyedül a romokon.
Gondolatok ezrei cikáznak fejemben,
s nem jön álom az én fekete
Sz. szememre.
G. Úgy érzem újra és újra ismétlődik minden
csak éppen azt nem értem megéri-e mindez.

Átvirrasztott éjszakák sorban állnak előttem
s be kell látnom az évek elszálltak előlem.
Gyakran azt kívánom bárcsak óra lehetnék,
amit megállítanék és sohasem nevetnék.
Vicsorító farkaskutyák néznek rám édesen
pedig tudom jól, hogy elveik milyen véresek
A sok szenvedés, kín lassan a mélybe taszít
s a szívem lassan a távoli égbe röpít.
Elvárások tömkelege zúdul a nyakamba
s számtalanszor nem érzem a végét magamban
A Hold fényét többé nem látom a plafonon
a lelkem olyan lett, mint a száguldó vonat a peronon.

Nem jut eszembe semmi,
Lenni vagy nem lenni,
Értelmetlen sorok ezek,
Sz. de így a történet kerek.
Cs. Miért kerek?
Cs. Mert értelmetlen sorok ezek.

Megszokásból buszra szállunk
Vigyen valahová.
Senki nem figyel a szaladó tájra
Mindenki telefonál.
Nem ismerjük a busz útvonalát
Csak azt, hol megáll.

Karjainkból kirohan az élet
T. De senki nem reagál.
N. Ezentúl ha buszra szállunk
N. Figyeljünk utunk során.
N. Ismerd meg jobban a világot

Ne csak az ablakon át.
Ha nem kapsz észhez, késő lesz már.
S futhatsz a buszod után
Egy valamit jegyezz meg jól
Az élet nem vár.

Árkádok alatt állok

Elöttem szülők és tanárok
Iskolás éveim végére jutottam
T. S visszagondolok a régi mottómra
Z. Aranyélet, telne rá
Z. Csak ki kéne járni az iskolát.

Sáros cipővel léptem be az óriás ajtón,
kimerítő, unalmas, siralmas,
de egyben öröm is volt
amikor sáros cipővel kiléptem azon a
V. kisebb ajtón,
B. és rájöttem, hogy túlélhető
ez a soknak tűnő idő

elbúcsúzunk
mekkora kár
Ó, bárcsak
ne érne véget már!

